

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/27/2022
Identifikačné číslo spisu:	1216208994
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1216208994.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: M. U., narodená XX. U. XXXX, S. X, C., zastúpenej Mgr. Renátou Dobrovodskou, advokátkou so sídlom Rožňavská 22, Bratislava, IČO: 40 476 332, proti žalovaným: 1/ DUPOS dražobná, spol. s r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, Trnava, IČO: 36 233 935, zastúpený spoločnosťou PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, 2/ Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140 (po právnom predchodcovi: OTP Banka Slovensko, a.s., Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916), 3/ Z. Z. E., narodený XX.A. XXXX, S. XX, C., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/95/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. decembra 2019, č. k. 15Co/302/2017-229, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2019, sp. zn. 15Co/302/2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24.03.2017, č. k. 50 C 95/2016-155, žalobu zamietol a žalovaným v 1. až v 3. rade priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby, konanej dňa 06.04.2016 v Bratislave, s miestom konania Hotel a Ubytovňa Prim**, Bratislava, Stará Vajnorská č. 37, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vedené v LV č. XXXX pre okres C. P., Obec C.-Z.. Č.. S. C., katastrálne územie S. C. ako byt č. XX na X. p. bytového domu so súpisným č. XXXXX, vchod S. Č.. X, postavený na parcele registra „C“ č. XXXX/XX-zastavané plochy a nádvoria vo výmere 791 m², spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku o veľkosti 4818/522153, nie je dôvodná. S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a), § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, ods. 4, § 12 ods. 6, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 19 ods. 1 písm. a), k), § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), § 4 ods. 1, § 7 ods. 1, § 18 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 7 ods. 1 nariadenia

vlády Slovenskej republiky č. 42/2004 Z. z. o obchodnom vestníku v znení neskorších predpisov, a vykonané dokazovanie vyvodil, že žalobkyňa v dobrovoľnej dražbe vystupovala ako záložný dlžník, navrhovateľom dražby a záložným veriteľom bol žalovaný 2/, dražobníkom bol žalovaný 1/, vydražiteľom sa stal žalovaný 3/. V konaní zostalo nepochybné, že na predmetnú nehnuteľnosť bola dňa 09.12.2015 vykonaná neúspešne prvá dražba. Dňa 01.03.2016 žalovaný 1/ vyhotovil oznámenie o opakovanej dobrovoľnej dražbe č. DU-POS DD 93a/2015 dražiteľa - DUPOS dražobná, spol. s r.o. a navrhovateľa dražby - OTP Banka Slovensko, a.s., s miestom konania dražby Hotel a Ubytovňa Prim **, Stará Vajnorská 37, 832 18 Bratislava, zasadacia miestnosť. Žalovaný 1/ oznámenie doručoval poštou Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy listom zo 07.03.2016, ktoré prevzal Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky dňa 13.03.2016; doručoval ho dňa 11.03.2016 aj Miestnemu úradu v Podunajských Biskupiciach listom z 07.03.2016 a podľa oznámenia Miestneho úradu Podunajské Biskupice predmetné oznámenie bolo vyvesené na úradnej tabuli v čase od 14.03.2016 do 06.04.2016. Miestom konania dražby v oznámení o opakovanej dražbe boli uvedené priestory „Hotel a ubytovňa Prim“ na adrese Stará Vajnorská 37, Bratislava, avšak v Obchodnom vestníku č. 48/2016 bolo uvedené miesto konania dražby iné (opakovaná dražba sa uskutoční v Hoteli 21, Nerudova 8, Bratislava); skutočným miestom konania dražby boli priestory Hotel a Ubytovňa Prim **, Stará Vajnorská 37, Bratislava, zasadacia miestnosť, čo vyplýva aj z Notárskej zápisnice N 214/2016, NCRI 12200/2016. Obdobne bolo iné miesto konania dražby nesprávne uvedené aj v Obchodnom vestníku č. 68/2016, kde bolo zverejnené oznámenie o výsledku opakovanej dražby č. DU-POS DD 93a/2015.

1.1. Súd prvej inštancie žalobu posúdil ako nedôvodnú najmä s poukazom na nesplnenie podmienky stanovenej § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorej žalobkyňa nepreukázala, že bola dotknutá na svojich právach. Predmet dražby bol vydražený za vyššiu hodnotu ako bolo najnižšie podanie. Skutočnosť, že v Obchodnom vestníku bolo uverejnené iné miesto dražby, súd vyhodnotil ako okolnosť nemajúcu povahu v zásahu do práv žalobkyne, nakoľko dražby sa zúčastnilo 11 dražiteľov. Nedošlo preto v danom prípade k príčinnej súvislosti medzi porušením ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) v spojení s § 17 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalobkyne, pretože žalobkyňa žiadna ujma nevznikla. Žalobkyňa o mieste dražby vedomosť mala aj reálnu možnosť informovať o mieste dražby potencionálneho záujemcu o predmetný byt Q. H., ktorý so žalobkyňou uzatváral zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy pred konaním dražby. Žalobkyňa iné konkrétne porušenia zákona o dražbách netvrdila, len z opatrnosti žiadala predložiť ďalšie listiny z dražobného spisu, a preto súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého dražobného spisu jednak z dôvodu hospodárnosti konania, keďže neboli jej práva dotknuté, a jednak z dôvodu, že pred podaním žaloby sa žalobkyňa oboznámila s podstatnou časťou dražobného spisu a iné konkrétne dôvody neplatnosti opakovanej dražby konanej dňa 06.04.2016 neuviedla.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, potvrdil. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov konania každému v rozsahu 100% a žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania každému v rozsahu 100%. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku ako vecne a právne správnymi a skonštatoval, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil. V procesnom postupe súdu prvej inštancie neboli zistené žiadne vady, na ktoré by mal odvolací súd prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu nesprávne uvedenie miesta konania dražby, vzhľadom na všetky uvádzané rozhodujúce právne skutočnosti, neodôvodňovalo také závažné porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré by malo majúce za následok jej neplatnosť. Žalobkyňa ujma nevznikla a nie je tak daná ani príčinná súvislosť medzi porušením konkrétneho zákonného ustanovenia a vznikom ujmy na jej právach.

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania, majúci aj charakter súvisiaceho výroku zmenil tak, že žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie každému v rozsahu 100 %, keďže u nich nejde o nerozlučné spoločenstvo podľa § 388

zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Súd prvej inštancie pochybil, keď v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nerozhodol najprv o nároku; toto pochybenie odvolací súd napravil predmetným rozhodnutím. Žalovaným 1/ až 3/ úspešným aj v odvolacom konaní odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania každému v rozsahu 100 % v nadväznosti na ustanovenie § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) C. s. p.

4. Dovolateľka zastáva názor, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa jej názoru riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu, ako súčasť obsahu základného práva na spravodlivý proces, boli porušené. Dovolateľka má za to, že zverejnením dvoch rôznych adries konania dražby dražobník porušil ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na ust. § 17 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách, čím došlo k naplneniu ustanovenia § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a súčasne tým spôsobil dotknutie na právach vlastníka predmetu dražby a to tým, že porušením vyššie citovaných ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách znemožnil prípadnú väčšiu účasť potenciálnych záujemcov o predmet dražby, ako aj účasť konkrétneho záujemcu o vydraženie predmetu dražby za cenu vyššiu ako bola dosiahnutá vydražením. Dovolateľka zastáva názor, že sa nejedná o formálne, či nepodstatné porušenie zákona o dobrovoľných dražbách žalovaným 1/, ale o porušenie neodpušiteľnej podmienky označenia miesta dražby vyžadovanej znením zákona o dobrovoľných dražbách a ide o rozhodujúcu skutočnosť, kam sa majú prípadní účastníci dražby dostať. Dovolateľka namieta, že súd nevykonával dôkazy, ktoré navrhovala, teda že súd nezaviazal žalovaného 1/ k predloženiu celého dražobného spisu k uskutočnenej dražbe a ani výsluch svedka Q. H., čo podstatne mohlo pomôcť žalobcovi na unesenie dôkazného bremena a k preukázaniu jeho tvrdení, pričom ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa nezaoberali vysvetlením, z akého dôvodu okrem hospodárnosti, tieto dôkazy nevykonali. Dovolateľka tiež tvrdí, že postupom súdov došlo k porušeniu jej základného práva i v otázke vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces vidí dovolateľka tiež v nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia. Na základe uvedených skutočností dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vrátil vec na ďalšie konanie alternatívne, aby zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe dovolateľky vyhovie v plnom rozsahu a prizná dovolateľke právo na náhradu trov konania v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolacím súdom a dovolacím súdom v rozsahu 100%.

5. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť a žiadal priznať mu voči dovolateľke právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny, pričom v ňom nevzhliada existenciu v dovolaní uvádzaného dôvodu prípustnosti dovolania.

6. Právny nástupca žalovaného 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súd postupoval podľa ust. § 387 ods. 2 a ods. 3 C. s. p., na základe čoho považuje dovolanie v celom rozsahu za nedôvodné a žiada, aby dovolací súd dovolanie v celom rozsahu odmietol.

7. Žalovaný 3/ k dovolaniu uviedol, že s rozsudkom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sa stotožnil a preto navrhuje dovolaciemu súdu, aby dovolanie v celom rozsahu zamietol.

8. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnym pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

10. Judikatúrou konkretizovaný obsah práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) je veľmi pestrý. Procesné elementy tohto práva zdôrazňujú „stanovený postup“, teda dodržanie procesných pravidiel v konaní ako celku pred všeobecným súdom. Nezávislosť jeho rozhodovania sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Jedným z takýchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces, vylučujúcim svojvôľu pri rozhodovaní, je i povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 a 3 CSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, alebo ignorujú kogentnú normu, či popierajú všeobecne akceptované chápanie dotknutého právneho inštitútu, treba také rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Porušenie práva na spravodlivý (riadny) proces nie je však možné vykladať tak, že by sa dovolateľovi garantoval úspech v konaní, či sa zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavou a dohovorom zaručeného práva je zaistenie práva na spravodlivé (riadne) súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Okolnosť, že dovolateľ so závermi či názormi odvolacieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť dovolania.

12. Pojem „právo na spravodlivý proces“ teda podľa názoru najvyššieho súdu zahŕňa nielen „postup súdu“ ako jeho „faktickú“ činnosť, ale (najmä) aj nesprávne súdne rozhodnutie, v dôsledku ktorého nemohol účastník konania (dovolateľ) uplatniť svoje práva pred okresným i krajským súdom. Predovšetkým súdnym rozhodnutím je takmer výlučne determinované právo na spravodlivý proces, lebo ním sa súdne konanie ako celok končí. Niet preto žiadneho dôvodu pre všeobecný záver, že by malo byť z tohto pojmu (právo na spravodlivý proces) vylučované rozhodnutie súdu, ktorým sa završuje (resp. končí) celé konanie (porov. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013 a pod.).

13. Podľa posledne citovaného nálezu ústavného súdu (III. ÚS 330/2013) súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré odborne jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom žiadanej súdnej ochrany. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne a právne správne odôvodniť svoje rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu.

14. Podľa tohto výkladu nie je - logicky vzaté - prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP závislá na jeho dôvodnosti, totiž až na tom, keď „vyjde najavo“ (ne)správnosť dovolateľovho tvrdenia o existencii dôvodu zmätočnosti vo forme porušenia práva na spravodlivý proces. To však môže vyjsť najavo iba vtedy (či až vtedy), ak dovolací súd vecne preskúma tvrdenie dovolateľa o porušení tohto práva, o tvrdenom dôvode porušenia práva na spravodlivý proces vydá svoje fiktívne rozhodnutie, ktorým buď dovolanie rozsudkom zamietne (vtedy je dovolanie neprípustné), ak je napadnuté rozhodnutie správne, alebo napadnuté rozhodnutie zruší (vtedy je dovolanie prípustné a zároveň aj dôvodné).

15. Prípustnosť dovolania však dovolací súd musí skúmať skôr, než sa pustí do meritórneho (vecného) prejednávania dovolacích dôvodov. Už z toho vyplýva, že dovolací súd nemôže prípustnosť dovolania

posudzovať podľa výsledku vecného prejednávania dovolania (jeho dôvodov). Rovnako nie je logické, aby dovolací súd uznesením odmietol dovolanie ako neprípustné z dôvodu, že podľa jeho názoru nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, alebo preto, že nie je opodstatnený iný dovolací dôvod. Vo všetkých týchto prípadoch (fázach konania) nejde totiž už o prípustnosť, ale o dôvodnosť dovolania a obsah i forma rozhodnutia dovolacieho súdu sa musí riadiť ustanovením § 448 a § 449 CSP.

16. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

16. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

17. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

17. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným

spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

19. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania.

20. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, žeby dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť.

21. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

22. Z výroku rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti potvrdil a zmenil v časti trov konania. Podstata odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je uvedená v bode 10.4. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd mal za to, že nesprávnym uvedeným miesta konania dražby neodôvodňovalo také závažné porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré by malo za následok jej neplatnosť. Podľa krajského súdu žalobkyni ujma nevznikla a nie je tak daná príčinná súvislosť medzi porušením konkrétneho ustanovenia zákona a vznikom ujmy na jej právach.

23. Podľa § 220 ods. 1 až 4 C.s.p v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaného sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia.

(2) V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne

posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

(3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

(4) Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

24. Podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) dražobník vyhlási konanie dražby oznámením o dražbe, v ktorom uvedie miesto, dátum a čas otvorenia dražby.

25. Dovolací súd konštatuje, že pokiaľ došlo k nezhode v oznámení o vyhlásení konania dražby v tom rozsahu, že boli uverejnené dve rôzne miesta konania dražby, nakoľko zo súdneho spisu vyplýva, že Miestom konania dražby v oznámení o opakovanej dražbe boli uvedené priestory „Hotel a ubytovňa Prim“ na adrese Stará Vajnorská 37, Bratislava, avšak v Obchodnom vestníku č. 48/2016 bolo uvedené miesto konania dražby iné (opakovaná dražba sa uskutoční v Hoteli 21, Nerudova 8, Bratislava), tak potom je nutné považovať takého vyhlásenia dražobníka o výkone dražby, za nesúladne s ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona o dobrovoľných dražbách. V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho, ale aj prvostupňového súdu úplne absentuje vysporiadanie sa s touto skutkovou a právnu argumentáciou žalobkyne (bez ohľadu na bod 10.4 odôvodnenia, v ktorom je uvedené, že vzhľadom na všetky uvádzané a rozhodujúce právne skutočnosti, neodôvodňujú také závažné porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré by malo za následok porušenie zákona o dobrovoľných dražbách). Podľa dovolacieho súdu uverejnenie dvoch rozdielnych miest uskutočnenia dobrovoľnej dražby je spôsobilým dôvodom na určenie neplatnosti takejto dobrovoľnej dražby, nakoľko žalobkyni mohla vzniknúť ujma spôsobená tým, že na dobrovoľnej dražbe sa mohlo zúčastniť viac dražiteľov a mohla byť vydražená vyššia suma za draženú nehnuteľnosť.

26. V tomto smere je možné prisvedčiť žalobkyni, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere nedostatočne odôvodnené a došlo teda k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle § 420 pís. f) CSP. V návaznosti na uvedenú vadu zmätočnosti, ktorú považoval dovolací súd za podstatnú, je potrebné poukázať na to, že skutočne je potrebné sa týmto argumentom venovať.

27. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorý spočíva zrušené rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 7 Cdo/212/2014 a 8Cdo/130/2015).

28. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolaniu žalobkyne vyhovel, rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP) s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný (§ 455 CSP).

29. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.